

sørgelige, at Kvinder, som ere komne ind paa en letsindig Bane, men ikke i og for sig ere af nogen brutal Natur, komme ind til et Liv, som for dem er fuldstændig Raahed, og hvorfra de vanskelig vende tilbage. Men endvidere have disse Politibestemmelser ogsaa en uheldig Egenskab i sanitær Henseende, idet mangen Kvinde, som har forset sig, og som altsaa let kunde komme ind paa den Vej, jeg her kortelig har omtalt, naar hun mærker, at hun er smittet, af Frygt for disse Følger afholder sig fra i Tide at søge Læge. Naar nu denne Kvinde indskrives som Skøge, har hun at rette sig efter Regulativet for offentlige Kvinder. Der fremstiller sig da for os et underligt og sørgeligt Billede af en stor Hær af Kvinder, som sikkert befordre Usædeligheden, og samtidig skulle modarbejde Udbredelsen af veneriske Sygdomme, en Skare af Kvinder, som i retlig Henseende staa paa et langt ringere Standpunkt, end andre Mennesker gøre, for saa vidt de ere omgivne af meget skarpe Politibestemmelser, men samtidig fra Politiets Side jo ogsaa ifølge Regulativets Bestemmelser nyde en vis Beskyttelse. Regulativet indeholder saaledes Bestemmelser om, at Politiet er berettiget til at sætte en Takst for den Betaling, som Fruentimmer i offentlige Huse skulle erlægge baade for Værelse og for Kost, og denne Takst har Værtinden at holde sig efterrettelig. Endvidere ere disse Kvinder for saa vidt beskyttede, som enhver Strid mellem Værtinderne og de offentlige Kvinder angaaende deres Stilling som Skøger skal afgøres af 3dje Politinspektør eller ogsaa af Politidirektøren og ikke kan bringes for Domstolene uden Politidirektørens Samtykke. Men der gives Bestemmelser af forskellig Art, der gøre, at disse Kvinder have en om ikke retsløs Stilling, saa dog en Stilling over for Lov og Ret, der er vidt forskellig fra den, andre Mennesker have. Saaledes har f. Eks. Politiet, det vil sige enhver Politiebedsmand, Adgang til saadanne Kvinders Boliger baade ved Dag og Nat; endvidere udøver Politiet i en vid Udstrækning Straffemyndighed over for disse Kvinder, og denne Myndighed gaar saa vidt, at Politiet kan idemme Bøder paa indtil 100 Kr., Fængsel paa Vand og Brød i indtil 4 Dage, Fængsel paa sædvanlig Fangekost i indtil 16 Dage eller Tvangsarbejde i 24 Dage. Nu skal jeg villig indrømme, at det i og for sig maaske ofte er heldigt, at den Myndighed, der dømmes for Overtrædelse af Regulativet, er selve den Myndighed, som kender til disse Forhold, thi det kan

jo ikke fragaas, at den Politimyndighed, der kender disse Kvinder og deres Natur, ofte paa langt bedre Maade kan dømme her end en yngre Assessor i en Ret. Men Bestemmelserne, saaledes som de ere, indeholde jo Muligheder for Vilkaarlighed, som ikke bør findes, hvortil kommer, at enhver Appel af en saadan Idømmelse af Straf er udelukket. Det forekommer mig, at der i denne Ordning er noget, der tenderer hen imod at gøre den offentlig indskrevne Skøge til et Individ, der er uden for Lovens Bestemmelser og saaledes krænker de Menneskerettigheder, som tilhøre enhver saavel Mand som Kvinde. Men dertil kommer, at den Kvinde, som en Gang er bleven indskreven som offentlig Skøge, ingen Ret har til at blive udskreven igen, medmindre hun bliver gift. Nu tror jeg vel, at der fra Politiets Side bliver vist saa stor Humanitet i denne Henseende som muligt, og at Politiet ikke benytter sig af sin Ret til at beholde disse Kvinder mod deres Ønske; men paa den anden Side lyde Bestemmelserne saaledes, at vedkommende Fruentimmer ikke har nogen som helst Ret. Politiet kan udøve et Skøn over, hvorvidt en Skøge kan udskrives, men dette Skøn kan ikke appelleres. Der er unægtelig i dette Forhold noget, der tenderer hen imod et vist Kvindeslaveri. Nu er det vel saaledes, at disse Kvinder maaske, i alt Fald for en stor Del, ikke føle dette som Slaveri; men man siger jo ogsaa, at mange Slaver i sin Tid vare meget mod Slaveriets Afskaffelse, saa den Omstændighed kan ikke have nogen Betydning for os. Disse Kvinder føre sikkert et Liv i den dybeste moralske Fornedring og saa brutalt, som nogen kan føre det. En saadan Kvinde tvinges til at tilfredsstille enhver Mands Lyst, han være hende nok saa modbydelig, og det er hende næsten umuligt at vende tilbage til et ordentligt Erhverv, allerede af den Gruud, at hun skal møde 2 Gange ugentlig til Visitation. Og her træffer hun til Stadighed sammen med alle de andre, som leve i det samme Smuds som hun.

Her fremstiller sig da det Spørgsmaal for os, om Statsmagten har Lov til at gøre det saa vanskeligt som nu for disse Kvinder at komme ud af Smudset. Hun har baade i den offentlige Bevidsthed og i sin egen Bevidsthed faaet et vanærende Stempel paa sig; Spørgsmaalet er da, om Staten vedblivende skal lade dette Stempel sidde paa hende. Der er nu en stor Skare af Kvinder, her i Kjøbenhavn vel et Antal af 6—700, og de befordre ganske sikkert